

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

I

"Όλα τὰ κάλλη ταῦρηκα ποῦ ἔχεις ἓνα, ἓνα,
στοῦ Μάη τὰ μερόνυχτα, στὰ λούλουδα τ' Ἀπρίλη·
θαῤῥεῖς πῶς ὄλα τᾶκλεψε ἡ φύσις ἀπὸ σένα
κ' ἀπ' τῆ δροσιᾶ ποῦ χύνουνε τὰ ῥοδινά σου χεῖλη
πῆρε καὶ ἔχει ἡ αὐγὴ τόση δροσιᾶ καὶ χάρι·
— γι' αὐτὸ σκορπίζει ἀλύπητα διαμάντια στὸ χορτάρι.
Τὰ λούλουδα ποῦ γέρνουνε στὸ χῶμα μυρωμένα,
τὸ χρῶμα καὶ τῆ μυρωδιὰ τῆ πήρανε ἀπὸ σένα·
ἡ νύχτα, τὰ χαράμματα, τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι,
μόνο γιὰτι σοῦ μοιάζουνε ἔχουνε τόση χάρι.
Γι' αὐτὸ εἶναι ἡ πλάσι ὡμορφη καὶ ἡ αὐγὴ δροσάτη,
γιατί ἀπὸ τὰ κάλλη σου σοῦ κλέψαν ὄλα κάτι . . .

II

"Όλα τὰ κάλλη ταῦρηκα ποῦ ἔχεις ἓνα, ἓνα·
στῆς ἀνοιξὸς τῆς εὐμορφιαῖς μὲ τὰ τριαντάφυλλά της,
θαῤῥεῖς πῶς ὄλα τᾶκλεψε τὰ πῆρε ἀπὸ σένα
καὶ τᾶκαμε γιορτιάτικη ἡ φύσις φορεσιὰ της . . .
μὰ ἓνα δὲν εἰμπόρεσε νὰ κλέψῃ, ἓνα μόνο·
τὰ μάτια ποῦ μοῦ δίνουνε τόση χαρὰ καὶ πόνο.
Μὲ χίλια μάτι· ἀνώφελα ταῖς νύχταις της στολίζει
κανένα μέσα στῆ ψυχὴ τὸ φῶς του δὲν σκορπίζει·
τὰ μάτια σου δὲ μοιάζουνε· καὶ κλειοῦνε ἓνα, ἓνα
στὸ πρῶτο γλυκοχάραμμα, σὰν παραπονεμένα,
σὰν ἀπὸ φόβο μυστικό, μὴ σβύσουν καὶ χαθοῦνε,
τὰ μάτια σου ἀγάπη μου, σὰν στρέψουν καὶ τὰ ἰδοῦνε ! . . .

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ἐν βαθυτάτῃ θλίψει σπένδει ἡδὴ ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει δύο ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ ἐν τῇ περικαλλεστέρῃ τοῦ βίου ἀνοίξει καὶ ἐν τῇ στιγμῇ τῆς λαμπροτέρας ἡλικίας θανόντος περιληγμένου αὐτῆς φίλου Δημητρίου Ν. Φωστέρη πόνου εἰλικρινοῦς θερμὸν δάκρυ εἰς τὴν γλυκεῖαν μνήμην του. Σπανίως εἰς ὑπαρξιν εἶχον χαρισθῆ, ὅσα χαρίσματα ἐκόσμου τὸν εὐφίλητον ἐκεῖνον νέον. Ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἀγαθόν, βίος μ' εὐγενῆ ὄνειρα καὶ θερμοτάτας προσδοκίας, ἄσθετος ἐνθουσιασμός εἰς τὴν λατρείαν τῶν εὐγενεστέρων ἰδεῶν, καρδία ἀληθῶς γεγραμμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην λέξεων, ἵνα γείνη καταληπτῆ, αὐτῇ εἰς ὀλιγίστας γραμμὰς ὑπῆρξεν ἡ ὅλη ζωὴ τοῦ πολυδακρίτου ἐκεῖνου φίλου. Ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ ἀναστροφῆς ἐπορίζετό τις πολυτίμους ἰδέας, προσηθάνετο δ' εὐδίωνον, ἄριστον τῆς μελλούσης ζωῆς, τοῦ τὸ στάδιον. Πλήν, ἐν ᾧ ἔχαιρέτα χαρμωδῶς τὴν ἀνατολὴν τῆς νεότητος,

ΧΕΙΜΩΝΙΑΣΕ

I

Χθές ἦτανε ἀκόμη καλοκαῖρι,
ὁ οὐρανὸς τῆ θάλασσα ἀγκαλιάζε, γελοῦσε·
ἔχυνε μὸσχος κ' εὐωδιαῖς τ' ἀγέρι,
στὴν ἀνθισμένη κλίνη του—στὴ γῆ ποῦ ξενοχτοῦτε.

II

Ἐάφνου χειμωνιάσε· βορειᾶς φυσάει·
στὸ ἀκρογιαλὶ τὰ κύματα χτυπᾶνε
καὶ ἓνα, ἓνα πέφτει καὶ βογγάει·
— θαρρεῖς, τὸ βράχο χαιρετᾶνε.
Πετοῦν, κυλιοῦνται θυμωμένα,
στὴ ράχη φέρνουν τὸ βορειᾶ·
καὶ τρέχουνε σὰν ἄλογ' ἀφρισμένα,
ποῖδὲ νὰ πρωτόβγῃ στὴ στερεῖα.
Φθάνει τὸ πρῶτο· ξεχειλίζει,
μ' ἀφροὺς τὸ βράχο στεφανώνει
καὶ ὁ βορειᾶς ποῦ τρέχει καὶ βουίζει,
στερεῖα καὶ θάλασσα σαρώνει! . . .

III

Ἔτσι χειμωνιάσε· σὰ θάλασσ' ἀφρισμένη,
στὰ στήθη μου χτυπιέται ἡ καρδιά μου·
εἶναι ἡ ψυχὴ μου κρούα, παγωμένη·
— βορειᾶς ἐσάρωσε τὰ δνειρά μου! . . .

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ

ἐν ᾧ ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τῆς ζωῆς τὴν ὑψίστην δύναμιν, ἀπεχωρίσθη τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ζηλευτὸν τὸν ἀνεμενε στάδιον, ἀφηρέθη ἐκ τῆς ἀγκάλης δυσμοῖρου μητρὸς, μὴ δυνηθείσης οὐδ' εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς νὰ σταματήσῃ διὰ τῶν δακρῦων καὶ τοῦ σπαραγμοῦ τῆς τοῦ πεπρωμένου τὸ ἀδυσώπητον τέλος. . . Ἐσθέσθη ὡς ἡ ἑαρινὴ αἴγλη, ἥς ἡ λάμψις μόλις ἐνσπείρουσα ἐλπίδας, διαλύει αὐτάς, ἐξαφανιζομένη, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ πλέον. Ὁ Δημήτριος Φωστέρης, πεπρωτικισμὸς μ' εὐφυΐαν καὶ μάθησιν, νεώτατος ἀκόμη ἔγραψε καὶ ὠραῖα ποιημάτια, πλήρη τρυφερότητος καὶ λυρισμοῦ, μὲ εἰλικρινέστατον αἴσθημα καὶ ἀγνοτάτην ἔμπνευσιν. Εἰς εὐλαβῆς μνημόσυνον τοῦ τόσον ἔνωρις ἀφαιρεθέντος ἐκ τῆς ζωῆς αἰσθηματικωτέρου δὲ τῶν φίλων αὐτῆς ἡ «Ποικίλη Στοά», δημοσιεύει τὰ δύο ἀνωτέρω χαριέστατα ποιήματα αὐτοῦ, διασωθέντα ἐν ἰδίῳ Λευκώματι ἀγαπητοῦ φίλου.